

Anna-Sofia Berner
M.A. in Journalism
Lukuvuosi 2017-2018
Columbia University Graduate School of Journalism

Loppuraportti

Opiskelin lukuvuoden 2017-2018 Columbian yliopiston journalismikoulussa New Yorkissa. Tiiviin opiskeluvuoden aikana suoritin maisterin tutkinnon. (Edelliseen käytinkin 12 vuotta.) Columbian journalismikoulussa on kaksi päälinjaa. Suurin osa opiskelijoista suorittaa Master of Science (M.S.) -tutkinnon, jossa opiskellaan toimittajan perustaitoja ja erikoistutaan eri välineisiin. Master of Arts (M.A.) -ohjelma on suunnattu ennen muuta meille, joilla on jo aiempaa kokemusta journalismista, ja sen on tarkoitus syventää opiskelijoiden asiaosaamista. Minä opiskelin politiikan journalismin ryhmässä yhdessä 16 muun opiskelijan kanssa. Muut mahdolliset erikoistumisvaihtoehdot ovat talous-, kulttuuri- ja tiedejournalismi. Yhteensä meitä M.A.-opiskelijoita oli nelisenkymmentä eri puolilta maailmaa. Yhteisen opiskeluvuoden jälkeen olemme Pakistanista Islantiin, Tanskasta Intiaan ja Louisianasta Iowaan ulottuva kollegoiden ja ystävien verkosto.

Opinto-ohjelma tuli enimmäkseen annettuna. Syksyllä oli kolme pakollista kurssia journalismikoulussa ja yksi valinnainen, jonka sai valita melko vapaasti Columbian kaikesta kurssitarjonnasta. Keväällä vapaavalintaisia kursseja oli kaksi. Periaatteessa näitä valinnaisia kursseja ei saanut valita journalismikoulun tarjonnasta, mutta joitakin poikkeuksia oli. (Kaksi luokkakaveriani opiskelivat toimituksen johtamista ja kaksi valittiin Sam Friedmanin kuuluisalle kirjallisuuskurssille, jolla on mahdollisuus edistää omaa kirjaprojektia.) Sama päti moneen. Säännöt tehtiin selväksi, ja ne olivat tiukkoja, kunnes selvisi, että niistä oli sittenkin mahdollista neuvotella. Minulla kesti kuukausia ennen kuin ymmärsin tämän, mutta tuskin olisin valinnut toisin, vaikka olisin ymmärtänyt neuvotteluvaran heti. Minusta ohjelman runko on perusteltu ja toimiva. Columbian valtsikassa (School of International & Public Affairs eli SIPA) suorittamani kurssit olivat todella kiinnostavia ja hyviä. Ne olivat myös ainoat

kurssit, joista sain arvosanan. Journalismikoulun kursseilla sellaisia ei annettu. Pakollisen kurssimäärän lisäksi kävin kaksi ylimääräistä pikakurssia: syksyllä viiden viikon johdatuksen radiotyöhön ja keväällä yhtä pitkän datajournalistisen kurssin kartoista ja paikkatiedosta. Näiden pyrhdysten lisäksi yritin käydä mahdollisimman paljon kuuntelemassa erilaisia paneelikeskusteluja ja vierailuluentoja, joita oli tarjolla loputtomasti.

Varsinaisten valinnaisten kurssien etsiminen ja niille ilmoittautuminen on kaoottinen operaatio, johon kannattaa käyttää aikaa. Ensimmäisen luentoviikon aikana voi käydä kuuntelemassa useita vaihtoehtoja ennen kuin tekee päätöksen. Syksyllä testasin kolmea eri kurssia, ja jokaisen jälkeen ajattelin, että "tämän minä otan!". Siispä päädyin siihen, jonka testasin viimeisenä eli professori Ester Fuchsin opettamaan kurssiin *Urban Politics & Policy*. Fuchs on pitkän linjan kaupunkitutkija, syntyperäinen newyorkilainen ja entinen kaupungin apulaispormestari. Hänellä oli sekä akateemista että käytännön osaamista, kiehtovaa sisäpiiritietoa ja suuri persoonallisuus. (Hän luennoi enimmäkseen huutamalla.) Kaupunkipolitiikan varjolla opin paljon myös Yhdysvaltain hallinnon rakenteista, niiden historiasta ja vallan jakautumisesta. Lopuksi piti tehdä tutkimuspapere, jossa selvitin, miten New York on varautunut merenpinnan nousuun hurrikaani Sandyn jälkeen. Se oli hyvä oppitunti siitä, miten pormestarien komeat julistukset ilmastonmuutoksen torjunnasta peittävät alleen jahkailua, tehottomuutta ja oikean tiedon peittelyä. Keväällä Columbiassa vieraili Yalen sosiaalipolitiikan laitoksen johtaja Jacob S. Hacker, ja pääsin hänen kurssilleen *Inequality & American Politics*. Kurssilla luimme paljon uusinta politiikan ja talouspolitiikan tutkimusta, kirjoitimme useita lyhyitä esseitä ja keskustelimme Yhdysvaltain kasvavista tuloeroista ja niiden vaikutuksesta politiikkaan ja poliittiseen osallistumiseen. Kurssin lopputyössä vertailin tutkimustiedon pohjalta Trumpin ja perussuomalaisten äänestäjiä, ja totesin, etteivät Suomi ja Yhdysvallat ainakaan kaikessa ole niin kaukana toisistaan kuin usein ajatellaan.

Tärkein kurssi oli silti politiikan journalismin seminaari, jolla istuin kuusi tuntia joka viikko. Syksyllä sitä opetti professori Alexander Stille ja keväällä koulun entinen

dekaani Nicholas Lemann, molemmat pitkän linjan journalisteja. En ollut koskaan työskennellyt politiikan toimittajana, vaikka olin toki kirjoittanut politiikasta työssäni Helsingin Sanomien sunnuntaitoimituksessa. Se ei haitannut. Opinnoissa politiikka ymmärrettiin hyvin laajasti. Syksyllä opinnot alkoivat valtion muodostumisesta ja keskiajan Euroopasta. Opiskelimme myös muun muassa uskonnon sosiologiaa, etnografiaa, nationalismia ja kansanliikkeitä. Keväällä keskityimme Yhdysvaltain poliittisiin rakenteisiin, perustamisasiakirjoista alkaen, mutta opittu oli sovellettavissa myös muuhun maailmaan. Isoja ja kiinnostavia aihepiirejä olivat esimerkiksi byrokratia (kyllä!), asiantuntijoiden rooli demokratiassa, siirtolaisuus ja kansainvälinen hallinto. Aihepiirien vaihtuminen viikoittain tai useammin sopi toimittajan lyhytjänteiselle mielenlaadulle. Vierailijoina kävi sekä tutkijoita että toimittajia, molemmat usein maailman huippuja. Kaikessa keskustelussa oli käytännöllinen, maalaisjärkinen ja usein mediakriittinen ote. Opittu sidottiin journalistiseen työhön. Myös kaikki kurssitehtävät olivat journalistisia, kirjoitimme siis juttuja. (Suurin moitteeni kohdistuu siihen, että keväällä saimme tehtävistä hyvin vähän palautetta.) Olen sanomattoman iloinen siitä, että sain viettää vuoden näin: laajasti lukien, kuunnellen, keskustellen ja oppien. Niin juhlalliselta kuin se kuulostaakin, koen, että seminaari muokkasi maailmankuvani uusiksi ja ainakin hetken kuvittelen ymmärtäväni paremmin, miten maailma tai ainakin politiikka toimii. Vähintään ymmärrän tuhat kertaa entistä paremmin, miten Yhdysvallat toimii.

Maisteriopintoihin kuului myös lopputyö, joka ei ollut gradu vaan pitkä, noin 50 000 merkin mittainen narratiivinen juttu. Monet matkustivat sitä varten reportaasimatkalle ulkomaille. Joulutauolla koulukaverini keräsivät aineistoa esimerkiksi Bangladeshissa, Palestiinassa, Pohjois-Irlannissa ja Meksikossa. Minä olin päättänyt etukäteen, että haluan tehdä lopputyön amerikkalaisesta aiheesta, koska minulla oli niin vähän aiempaa kokemusta Yhdysvalloista ja nyt ainutlaatuinen tilaisuus hankkia sitä lisää. Mitään muuta en aluksi tiennytkään. Pian tajusin, että halusin etsiä aiheen New Yorkista, koska se mahdollisti sukeltamisen syvemmälle kuin viikon tai parin juttukeikka. Ahdistuksen, sattumien, keskustelujen ja hetkellisten ideoiden välähdysten kautta päädyin Red Hookin kaupunginosaan

Brooklyniin ihmettelemään, miksi entisestä satamakaupunginosasta on tullut niin haluttu asuinalue, vaikka hurrikaani Sandy tuhosi sen pahoin vuonna 2012 ja sen ennustetaan ilmastonmuutoksen takia jäävän veden alle vielä tällä vuosisadalla. Tästä ihmettelystä kasvoi työ, joka laajeni kaupunkien tulevaisuuteen, New Yorkin kiinteistömaailmaan, yhden baarin viimeisiin hetkiin ja ennen kaikkea siihen, mitä koti ihmisille merkitsee. Koska kirjoitin New Yorkista, pystyin jatkamaan juttukeikkoja ja haastatteluita koko kevään. Samalla tutustuin toisella tavalla opiskelukaupunkiini kuin muuten olisi ollut mahdollista. Kävin köyhissä kodeissa Red Hookin vuokrataloissa ja sain kiinteistönvälittäjältä esittelyn uusimmissa miljoonahuoneistoissa. Ihmiset kertoivat minulle tarinoita omasta historiastaan tässä kaupungissa, ja ne nivoutuivat osaksi koko maan historiaa - orjuudesta alkaen. Valtava enemmistö tästä materiaalista jäi pois lopullisesta jutusta, mikä oli uusi ja tarpeellinen kokemus toimittajan työstä. Opin malttamaan, tekemään valintoja ja kerryttämään tietoa tavalla, joka ei työssä toimituksessa ole ollut mahdollista. Lopputyössä opiskelijalla on apuna ohjaaja. Minun ohjaajani oli Slaten toimittaja Leon Neyfakh, jonka kanssa puhuin yleensä parin, kolmen viikon välein. Hän oli ihanne-editori, joka ohjasi kysymyksillään ja ajatuksillaan työtä vaivihkaa siihen suuntaan, jonka jälkikäteen ymmärsin olevan juuri minulle ja tälle jutulle ominainen. Journalistisen tekstin kirjoittaminen englanniksi jännitti etukäteen ja turhautti kirjoittamisen aikana, mutta jostakin kieli vain oli jo kuluneiden kuukausien aikana tarttunut mieleen niin, että lopulta kirjoittaminen oli helpompaa kuin pelkäsin. Neyfakh toki tarvittaessa korjasi virheitä (“*awkward*”, hän kirjoitti marginaaliin), mutta Google Translaten avulla pääsee yllättävän pitkälle. Saamani palautteen mukaan ymmärsin “tunnelmia ja sävyjä paremmin kuin monet äidinkielenään englantia puhuvat”.

Vuosi oli työntäyteinen. Vapaapäivät olivat harvassa. Melkein aina luin läksyjä vielä yhdentoista aikaan illalla. Tämän ansiosta opin sietämään aikataulupainetta entistä paremmin. Oli pakko keskittyä vain käsillä oleviin tehtäviin, ja luottaa siihen, että muille on aikaa myöhemmin. New Yorkissa asuminen oli itsessään kärsivällisyyden korkeakoulu. Aina myöhässä olevat metrot, tiskipöydällä vilistävät torakat, aamuarhain kadulla soivat autojen torvet, tungos ja pitkät etäisyydet kehittivät

stolaista mielenlaatua. (Älkää käsittäkö väärin. Rakastuin kaupunkiin päätäpätkää. Mutta tätäkin kirjoittaessani jäätelöauto on kikkautunut puoli tuntia ikkunani alla, vaikka kello on puoli yksitoista illalla.) Pääsin silti helpolla moniin verrattuna, koska tiesin palaavani Suomeen ja työhöni Helsingin Sanomissa. Suurin osa opiskelukavereistani (kaikki paitsi minä ja kaksi tanskalaista, kiitos Pohjoismaisten opintovapaiden) haki opintojen ohessa töitä ja harjoittelupaikkoja ja murehti samalla tulevaisuudestaan. Columbian kautta avautuu mieletön määrä erilaisia mahdollisuuksia (tosin ulkomaalaisille vähemmän kuin amerikkalaisille), joihin kannattaa paneutua, vaikka ajattelisi palaavansa Suomeen. Minäkin osallistuin työelämäpäivään, jossa kävin puhumassa ainakin seitsemän eri työnantajan kanssa kuin pikadeiteillä. Se oli hyvä kokemus, vaikka en oikeasti töitä etsinytkään.

Vuotta sävytti tietenkin koko ajan se, että Yhdysvaltain presidentti on Donald Trump. Usein häneen viitattiin vähän kuin Harry Potterin Voldemortiin, nimeä mainitsematta. Tavallisin fraasi kuului “the times we are living now” ja kaikki tiesivät, mistä oli kyse. Professorien suhtautuminen Trumpin presidenttiyteen ja hänen äänestäjiinsä oli kuitenkin enimmäkseen viileä ja analyttinen, mistä he ansaitsevat kiitoksen. Tavallaan tämä oli täydellinen hetki opiskella Yhdysvaltojen politiikkaa. Alkujärkytys oli karissut, tutkimustietoa alkoi jo tulla ja kaikki pohtivat hyvin perustavanlaatuisia demokratian ja yhteiskunnan kysymyksiä. Vastauksia on vielä harvalla, enkä hevin uskoisi niitä, joilla on. Silti kiitos Helsingin Sanomien Säätiön, minullakin on nyt entistä paremmat työkalut niiden etsimiseen.